

(2) ANT
XVI
44(2)
GEOGRAPHICA
ET HISTORICA
HERODOTI,

Quae Latinè MELA exscripsit,

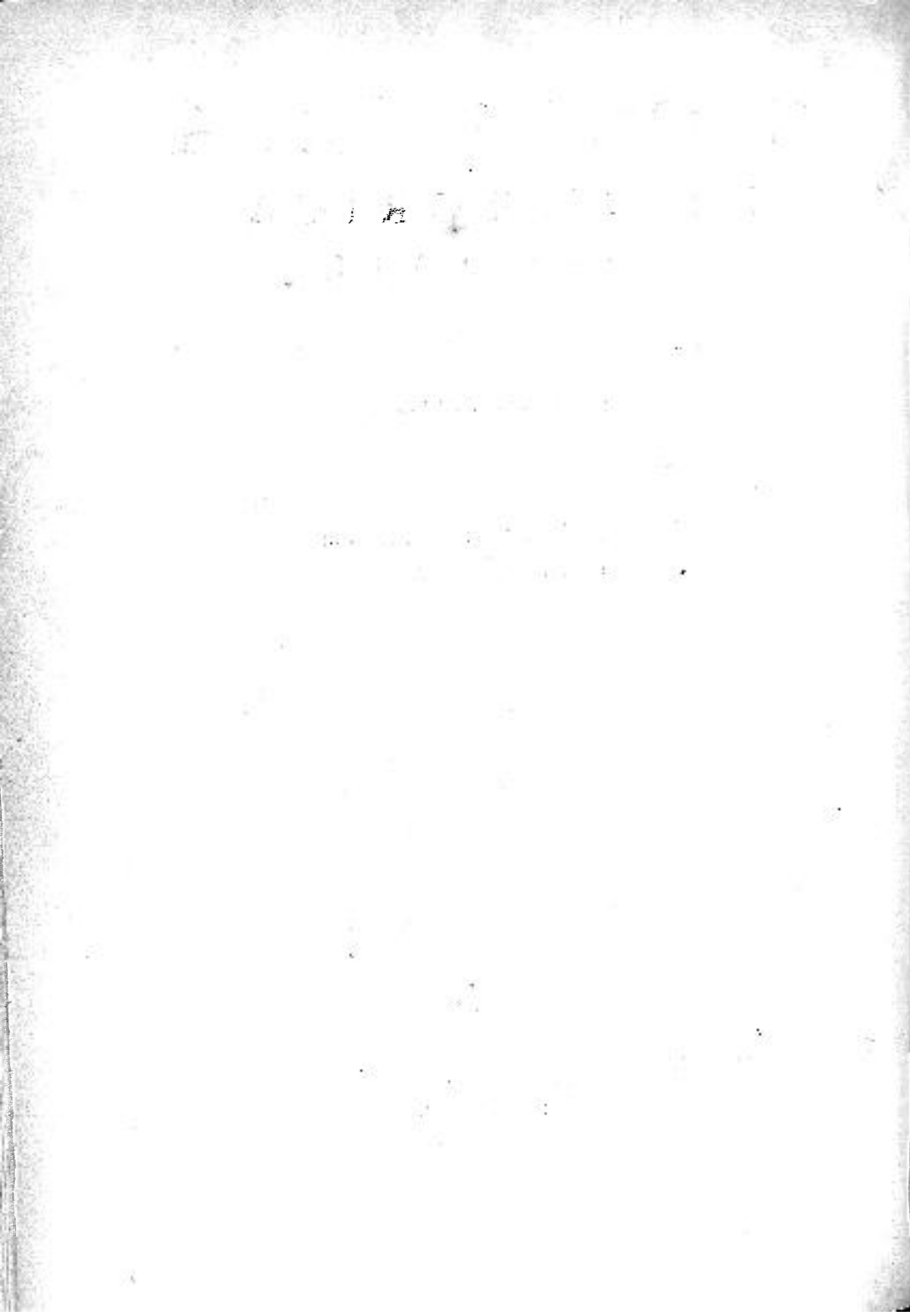
παρὰλλήλως, concinnata,

AB

AND. SCHOTTO ANTVERPIANO
Graecarum literarum in Academia
Tolerana doctore.

ANTVERPIAE,
Ex officina Christophori Plantini.
M. D. LXXXII.

IACOBO SCHOTTO

FRANC. F. PATRICIO ANTVER-
PIANO D. DE BOVTERSEM ET R. P.
ANTVERP. AB ELEEMOSYNIS, FRATRI SVO
CARISS. AND. SCHOTTVS LIB. MER. DD.

ECTE M. Porcius Cato, in Originibus, non minus otij, quàm negotij dādam esse rationem censuit: & Scipionem illum qui primus Africanus est appellatus, dicere solitum accepimus, numquam se minus otiosum, solūque esse, quàm cū solus esse videretur. Ea est enim ingenij vis, ea agitatio, in hominibus μεμύεγας, & eruditis, nullum ut sine fruge tempus transigant, quin vel sēcum ipsi commententur, vel cum libris litteratisq. hominibus colloquantur. Nec dubito, mi frater, quin plurimi, quod tamquam ad mercatum bonarum artium profectus sim; hanc studiorum meorum peregrinationem, more institutōque maiorum inchoatam, otium interpretentur. Ego verò vel ὁλοῦν, vel λέξις dici faciliè patior, dum hinc prudentiam ad omnem Reipub. vsum parari, eruditio- nēque augeri mihi vicissim concedant: qualis in Ulysse πολυ- τεύεω laudatur, qui Πολλῶν ἀνδρῶπων ἰδεὶν ἄρεα, καὶ νόον ἐγρω: Equidem ut mea peregrinationis fructus aliquando exstet, dabo operam, si vita suppedabit: iam enim Bibliotheca, apud te de- posita, careo. Quoniam verò te absentiam mei molestè ferre cre- bris litteris amicè significasti, ut hoc desiderium si non tollere, mi- tigare saltem aliqua ex parte queam; mitto ad te Pomponium Me- lam scriptorem Hispanum (quem in ipso itinere Hispaniensi Iti- nerarij vice fungentem magnam partem fecimus meliorem & Commentario explicauimus) recens cum Herodoto comparatum. Id enim optimum commentandi genus semper existimaui, quo di-
A 2 giti ad

giti ad fontes intenduntur, & Latina cum Græcis, unde illa fluxerunt, committuntur. Hinc certè magna ad Lectorem utilitas redit: Partim ut cum Græcis Latina coniungens, par sit in utriusque orationis facultate; partim ut non semper antiquos verba appendere solitos, sæpius etiam liberius euagatos intellegat. Aliud est enim Interpretem agere, alienisque vestigiis perpetuò insistere; aliud hinc inde mutuari, quasiq; vsucapionis iure facere suum, & in succum nervosque convertere. Tu verò, mi frater, tanquam ex me natum partum amplectere, qui mihi ad studia excolenda auctor semper, hortatorque exististi: re, consilioque iam inde à puero humaniter inuisti, Franc. parentem optimum, ut largè suppedigaret, animando: & sortem meam, ut omnium præstantissimam laudando, quam assidue cum tua commutare velles dices: quòd procul à negotiis, ambitione, strepitu forensi, à tumultu, & factionibus abhorrens in otio litterar. verser, immortalitatis studio flammans. Gentem adhac SCHOTTORVM, non ignobilem, litteris etiam inclarescere, & cum omni posteritate adæquari sæpè gavisus es. Ego verò singularem prudentiam tuam Naturæ beneficio comparatam, numquam satis admirari soleo; qualis haud scio an in alio ciue reperiri possit: ut si de Rep. quæq; in disputationem cadere solet, re omni, ponere quis velit, ita diserte, ita copiose sine omni perturbatione differas, ut ab ore pendentes obstupescant, semperque prudentiores discedant: verumque esse exemplo tuo confirmes, in eloquentia, tametsi dux certior ars esse existimetur, plurimum valere Naturam. Quæ res facit, ut ciues omnes tui te admirentur, & ament: exteri etiam, qui te libenter utuntur, plures huiusmodi Zephyros in Rep. egregiis ceteroquin viris opibusque refertissima, exoptent. Te igitur in omni sermone absentem prædicare, in ore & oculis ferre, te suspicere consueverunt. Sed mihi tempero, ne mutuum muli. Iure enim illud Comici Adelpbis vsurpauero:

Nunquam ita magnificè quidquam dicam, id virtus quin superet tua:

Itaque vnâ hanc rem me habere præter alios, præcipuam arbitror:

Fratrem

5
Fratrem homini neminem esse primum artium magis principem.

Hoc tantum in præsens: prudenter iudicasse S. P. Q. Antuerpianum, qui Te laborante, & tantum non afflicta patria, in IV. Virum ordinem, qui ab Eleemosynis sunt, adoptarunt: quo nullus maior in florentiss. illa ciuitate honor, Senatorio etiam & Consulari honorificentior, utilior certè. Hic enim vulgi studio, & ambitu, prensandoque paratur, ab iis, qui fumosis maiorum imaginibus se iactant, Vestri vero ordinis dignitas non nisi O. B. de R. P. meritis tribuitur, & longo usu experimentisque probatis, ac potentioribus, qui inopes subleuent, & foveant. Qua una virtute urbs hæcenus salua permansit, post pestilentem illam stragem, qua olim penè exhausta interierat (quo tempore & parens noster eandem dignitatem, summa cum laude, & bono publico gessit) postque vnam alteramve direptionem militarem, & conflagrationem: qua, ut norunt omnes, maximam partem ad nostram familiam pertinuit, quòd ciuium nemo maiorem iacturam bonorum fecerit, incensis, solisque aquatis quaternis turritis adibus omnium angustissimis. Sed quid vulnus, cui iam dies ipsa cicatricem obduxit, refrico? Certè in summa calamitate, singularis illa tua constantia eluxit, an præluxit potius? qua animum preceptis Christianæ Philosophiæ ad quemuis fortune impetum obfirmasti: Taceo prudentium, qua iure optimo familiam ducis: In quem tota domus inclinata recumbit, ita rerum nostrarum satagis, ac si pater sis: quæq; R. P. in summo discrimine minimè deferendam putasti. Sed omnium suffragiis, tametsi repugnares diu, renunciatus, laboranti patriæ succurris: quem nunquam maior pauperum copia, vastatis agris, expoliatis finitimis, iterumque direptis: Agriculis fame, ferro, peste, frigore, & morore contabescentibus, ciuibz etiam nuper quam plurimis febri ardentissima absumptis. Piè igitur bona fortunæque impendisti, magno licet incommodo rei familiaris, negotiorum, temporisque biennij, quo rebus prolati à negotiatione cessandum: Sed tu aduersa iuxta atque secunda fers excelso animo, cum eadem navi iacteris: & Eleemosynis, ex precepto diuino, redimis peccata tua. Vtrumque verò fratrem Franc.

& Henricum, in causis agendis diu multúmque cum laude versatos, ab administratione Reipub. omnino abstinere audio; cum alter Orator ciuitatis renunciaretur; alter in Senatum esset adscitus: nunc enim, si aliás unquam, vtile præceptum, λάτρε βιώσας.

Nec vixit malè, qui viuus, moriensque fefellit.

Deum O. M. precor, vt pace composita, bellum ciuile crudeliß. à finibus nostris auerruncet, & in Turcas potius conuertat: vt instaurata R. P. & Ecclesia Dei à persecutionibus respirante, studiis suis honos redeat, Academia nostra vigeant, consilioque, qua possint adiuuent. Claudam Lucretianis:

Nam neque nos agere hoc patriai tempore iniquo

Possumus æquo animo; neque Schotti clara propago,

Omnibus in rebus communi deesse saluti.

Vale, & mea, vt soles, tuere. Ex a. d. IV. Non. Maias.

CID. ID. XXCI.

Ηρόδοτος

Οὐ μόνον αὐτοὶ γε ὁμολογέουσι
κρῆσιν οἱ κἄρες, ἀλλὰ τομίζουσιν
αὐτοὶ ἐωυτοὺς εἶναι αὐτόχθονας ἡπει-
ρώτας, καὶ τῷ ἐνόμεναι τῷ αὐτῷ αἰεὶ
διαχρεωμένους τῷ περ νυν.

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Ἐλλήνων μὲν πινες ὀπίσθημοι βελό-
μοι καὶ χυρῶς σφίον ἐλίζαν ὡς πύ-
ρρατος τέτου τριφασίας ὁδός. ἤν
τὰς μὲν δύο ἤν ὁδῶν, καὶ δ' ἀξιομνη-
στῆσαι, εἰ μὴ ὅσον σημήναι βελόμοις
μῆνον· ἢ ἑτέρη μὲν λέγει τὴν ἐπὶ σίας
ἀνέμεναι εἶναι αἰτίας πληθύειν τὸν πο-
ταμόν, καλύοντάς ἐς θάλασσαν ἐκ-
ρέειν τὸν Νεῖλον· ἢ δὲ ἑτέρη ἀνεπιστημο-
νέστη μὲν ὅτι ἡ λελεγεμένης, λόγῳ
δὲ εἰπεῖν, θωμάστωτέρη· ἢ λέγει
ὑπὸ τῷ ὡκεανῷ, ῥέοντα αὐτὸν ταῦτα
μηχανᾶται· τὸν δ' ὡκεανὸν γὰρ πε-
ρὶ πᾶσαν ῥέει· ἢ δὲ τρίτη ἤν ὁδῶν,
πολλὸν ὀπρὸς ἀπὸν ἐξου, μάλιστα
ἐφ' αὐτῇ λέγει ὅτι δὴ καὶ αὐτὴ καὶ ἐν
φαιμένη τὸν Νεῖλον ῥέειν ὑπὸ τηκομέ-
νης χρόνος· ὅς ῥέει μὲν ἐκ Λιβύης διὰ
μέσων Αἰθιοπῶν, ἐκδιδοὶ δὲ ἐς Αἴγυ-
πτον· καὶ ὡς ὧν δὴ καὶ ῥέει ἀνὰ τὸν χρόνος,
ὑπὸ ἤν θερμότητων ῥέων ἐς τὰ ψυ-
χρότατα· εἰ δὲ εἰ μεμψόμενον γνώ-
μας τὰς περὶ μεμψόμενον, αὐτῶν ὡς
ἤν ἀφανέων γνώμην ὑποδέχασθαι,
φράσω διό τι μοι δοκεῖ πληθύειν αὐτῷ
ὁ Νεῖλος τῷ θέρει· τὴν χειμῶνιν
ὡρὴν ἀπὸ ταυτομόμοις ὁ ἥλιος ἐκ τῷ

CARIA sequitur. Ha-
bitatur incertæ origi-
nis: Alij indigenas, sunt qui
Pelafgos, quidam Cretas
existimant.

*Freden. Pintianus in Retracta-
tionibus legit, habitatores in-
certi Aborigines. Quid si, ha-
bitatorum incertæ originis,
vel ab originis, ut Plinius lib. iv.
cap. xxi.

Mela lib. i. cap. 9.

I. Crescit porro Nilus,
siue quod solute magnis æ-
stibus niues eximmanibus
Æthiopix iugis largius quā
ripis accipi queāt, defluunt.

II. Siue quod Sol hieme
terris propior, & ob id fon-
tem eius minuens, in æsta-
te tunc altius abit, finitque
integrum, & ut est plenif-
simus, surgere.

III. Siue quod per ea tē-
pora flantes Etesix, aut au-
ctas à Septentrione in me-
ridiem nubes super princi-
pia eius imbre præcipitant,
aut venienti obuij aduerso
spiritu cursum descenden-
tis impediunt: aut harenis
quas cum fluctibus littori
applicant, ostia obducunt:
fitque

ἀρχαίης διεξόδου ὑπὸ τῆς χειμῶνος
ἔρχεται τὴν λιβύης ἐς τὰ ἄνω. ὡς μὲν
νῦν ἐν ἐλαχίστῳ δηλώσαι, πᾶν εἴρη-
ται. τὴν γὰρ ἀγχοτάτω γε χώρας ἔστι οὗ
διοὺς, καὶ κατ' ἐλπίνα, ταύτην εἰκὸς
διελθὴν τε ὑδάτων μάλιστα, καὶ τὰ ἐγ-
χωρεῖα ῥεύματα μετακινεῖν τῆς πο-
ταμῆς.

Γράφει δὲ καὶ γλύφειν οἱ ζω-
γράφοι, καὶ οἱ ἀγαλματοποιοί, τὸ πα-
νος, κατὰ περὶ ἄλλους τῶν ἀγαλμα, αἰ-
γροδόσωπιν, καὶ τραγοκελέα. ἔπ-
τοις τὸν νομίζοντες εἶναί μιν, ἀλλ' ὁ-
μοιον ᾧ τινι ἄλλοισι διοῖσι.

De Psammeticho & Automolis Herodotus Euterpe, & Me-
la lib. iii. cap. x.

Λόγος δὲ ἐστὶ, ἅμα τῷ ἱερὶ πτε-
ροτάς ὄφιν ἐν τῇ Αἰγύπτῳ πέτεσθαι
ἐπ' Αἰγυπτίαις τὰς διελθούσας ὄρνιθας
ἀπαντῶσας ἐς τὴν ἐσβολὴν ταύτης τὴν
χώρας, καὶ περιέναι τὰς ὄφιν, ἀλλὰ κα-
τατείναν καὶ τὴν ἴβιν ὅτε τὸ τοιοῦτον
πεπνυμένοι λέγουσι Αἰγύπτιοι μεγά-
λως φέρει Αἰγυπτίων. ὁμολογεῖται δὲ
καὶ Αἰγυπτίοι ὅτι ταῦτα πνύει τὰς
ὄρνιθας ταύτας.

Οὐλοῖ δὲ καὶ ταφᾶς σφόν, εἰσὶν
αἰδε. ᾧ τινι ἀν' ἀπορρήνται ἐν τῇ οἰ-
κίῳ ἀν' ἀπορρῆνται, τὸ ἴδιον καὶ λόγος ἦ, τὸ
διηλυ γῆρας πᾶν τὸ ἐν τῇ οἰκίῳ τῶ-
των, κατ' ἀν' ἐπλάστα τοῦ κεφαλὴν
πηλῶ καὶ τὸ φέρωσθαι. καὶ περὶ τὸ
ποῖσι οἰκίῳσι λιπύσθαι πνὶν ἐκ ἐν, αἰ-

fitque maior, [vel quòd ni-
hil ex semet emittit, vel
quòd plus, quàm solet, ac-
cipit : vel quòd minus
quàm debet, emittit.]

Mela lib. i. cap. iix.

*Ægipanum, quæ cele-
bratur, ea forma est.*

Mela lib. iii. cap. ix.

De serpentibus memo-
râdi maxime, quos paruos
& veneni præsentis certo
anni tempore ex limo cõ-
cretarum paludũ emergere
magno examine volâtes in
Ægyptum tendere, atq. in
ipso introitu finiũ ab aui-
bus quas Ibidas appellant,
adverso agmine excipi, pu-
gnaque confici traditũ est.

Lib. i. cap. ix. de Aegyptiis.

Cultores regionũ multo
aliter à ceteris agunt. Mor-
tuos fimo oblitipiangunt,
nec cremare, aut fodere, fas
putant : verũ arte medi-

catos

ται ἀνὰ τὴν πόλιν σερφώμεναι,
 τύπονται ἐπεζωστῶν καὶ φαίνονται
 τὰς μαζὰς· σὺν δὲ σφίαι περιήκου-
 σαι πάντας· ἑτέρων δὲ οἱ ἄνδρες
 τύπονται, ἐπεζωστῶν καὶ ἔτι· ἐ-
 πὲν δὲ ταῦτα ποιήσωσι, ἔτι ἐς τὴν τα-
 ρέχουσιν κομίζονται· εἰς δὲ οἱ ἐπὶ ἀν-
 τὴν τέτην κατέαται, καὶ τέχνην ἔχε-
 σι ταύτην.

Μετὰ δὲ τῶ-
 τον, (τὸν Μῆνα ὁρῶτον βασιλεύσαν-
 τα Αἰγύπτου) κατέλεγον οἱ ἱερεῖς ἐκ
 βίβλων ἄλλων βασιλέων τριηκοσίων
 τε καὶ τριήκοντα ἑνόμεντα· ἐν το-
 σαύτησι γενεῇσι ἀνθρώπων ὁπω-
 καὶ δὲ καὶ μὲν Αἰθίοπες ἦσαν, μὴν δὲ
 γυνήδων χωρὶς, ἔτι ἐν μυρίοις τε
 ἔτι καὶ χιλίοις, καὶ τριηκοσίοις τε
 καὶ πεσσαράκοντα, ἔλεγον ἱερεῖς θεῶν
 ἀνθρωποειδέα ἐδὲνα γῆρας· ἔμμε-
 ται ἐδὲ ὁρῶτερον, ἐδὲ ὕστερον ἐν τοῖσι
 ὑπολοίποισι, Αἰγύπτου βασιλεύσι γενο-
 μένοισι, ἔλεγον τοῖς τὸν ἐδὲν. ἐν τῇ αὖ
 τούτῳ τῷ χρόνῳ τεξαίως ἔλειπον οἱ
 ἀθέων τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι. ἐνθάδε τε
 νῦν κατεδύει, ἐνθάδε τινεῖς ἐπαν-
 τεῖλαι. καὶ ἐνθεν νῦν ἀντέλλει, ἐκταυ-
 τα δὲ καταβῆναι, καὶ ἐδὲν ἡμεῖς κατ'
 αἰγύπτου ἐπὶ ταῦτα ἐπεροισθῆναι.

Αἰγύπτιοι τε καὶ οἱ ἱερεῖς ἔλεγον ὁπο-
 δεκνῦντες ἀπὸ τῶ ὁρώτε βασιλείας,
 ἐς τὴν φαῖς τὸν ἱερεῖα τῶν τὸν τελευ-
 ταῖον βασιλεύσαντα, μὴν τε καὶ πε-
 σαράκοντα, καὶ τριηκοσίας ἀνθρώ-
 πων γῆρας γῆρομεναι καὶ ἐν ταύτησι

catos intra penetralia col-
 locant sui. Literis peruer-
 se vtutur.

* Ego pro fimo, limo legi malim
 parua commutatione. πῆλ-
 enim latum est & terra aqua
 macerata. Mox; suis litteris
 peruersè vtuntur, putavi pro-
 uocabulū redundare, & ad prio-
 ra interpunctione referendum.
 Herodoti enim Musa aperte, non
 viros ipsos sed conductitios seruos
 id facere. Fortè collocant suis,
 id est, per suos ferri queat. Hero-
 dot. περίχρυσον conditura vocat:
 Mela, arte medicatos reddidit.

Lib. I. cap. IX.

Ipsi vetustissimi, vt præ-
 dicant, hominum, trecentos &
 triginta reges ante
 Amasim, & supra tredecim
 millium annorum ætates
 certis Annalib. referunt.
 Mandatumque literis ser-
 uant, dum Ægyptij sunt,
 quater cursus suos vertisse
 fidera; ac Solé bis iam oc-
 cidisse, vnde nunc oritur.

* Καὶ χιλίοις καὶ τριηκοσίοις.]
 Lau. Vallā, vir ceteroquin doctiss.
 & lingua Latina instaurator,
 vertit: Ita intra decem millia
 trecentosque & quadragin-
 ta annos, negabant vllum
 Deum forma humana ex-
 stitisse. Malè: Vertendum enim
 Ita intra vndecim millia, tre-
 centosq.

ἀρχιερέας, καὶ βασιλέας ἐκατέρωθεν
 πεσούτοις γυναιξίν. καὶ οἱ θεικό-
 σαι μὲν ἀνδρῶν γυνεαὶ, δυνέεται μύ-
 ρια ἑπτα. γυνεαὶ γὰρ τοῖς ἀνδρῶν, ἐκα-
 τὸν ἑπτα ἐστὶ. μῖσος δὲ καὶ τεσσαράκον-
 τα ἐπὶ τῶν ὀπλιότων γυνεῶν, αὐτῶν ὅ-
 σαι τῆσι θεικοσίῃσι, ἐστὶ τεσσαράκον-
 τα, καὶ θεικόσια, ἢ χίλια ἑπτα.

Τῇ δὲ περασίᾳ αὐτῇ χρόνον γὰρ
 οὐκ ἔλασσον ἔτα πoιούμενη, ἢ ἐστὶ παν-
 τακῇ μέτωπον ἔκασον οὕτω πλέθεα,
 ἐκείνης τετραγώνου καὶ ὕψος ἴσον· λίθου
 δὲ ἕξαστε καὶ ἀνωσπιδίου τὰ μάλι-
 στα. εἰδεις γὰρ λίθων ῥιζήκοντα ποδῶν
 ἐλάσσαν.

Ο δὲ δὴ λαβύρινθος, καὶ τὰς πυ-
ραμίδας ὑπερβάλλει. τὲ γὰρ δυὸ δεκά-
μυρῃσι πάλαι κατασκευοί, ἀντίτυποι
ἀλλήλησι. ἕξ μὲν πρὸς βορέην, ἕξ δὲ
πρὸς νότον τετραμυρίσμιον χεῖρες. τοῖ-
χος δ' ἐξώθεν ὁ αὐτὰς σφραῖς περιέ-
ρει. οἰκήματα δ' ἔνστι διπλᾶ, τὰ μὲν
ὑπόγαια· τὰ δὲ μετέωρα ὑπ' ὁραίνη-
σι φερίλεια, ἀριθμὸν πεντακοσίων καὶ
χιλίων ἑκατέρα.

Τῆ δὲ λαβύρινθου τυύτου ἐόντος
ποιεῖται θάυμα ἐπὶ μέζον παύρεχεται ἡ
Μοῖρος καλεομένη λίμνη, παρ' ἧς ὁ
λαβύρινθος ἐστὶν οἰκοδόμηται. τὸ τὸ
πρόμεινον τῆς πελώρου εἰς τὰς αἰοί
ἐκαστοῖς καὶ βίχλησι, χοῖνων ἐξή-

centosq. & quadraginta an-
nos &c. Nihilominus tamen
adhuc error calculi manet, siue
Herodoto imputandus is est, siue
librarius. Si enim probè à me sub-
ducta ratio est, leg. ἔτω ὁ μισθο-
ς πέντε καὶ χίλιαι, καὶ τετρα-
κιστὶς πέντε καὶ ἑξήκοντα καὶ ἑκατο-
νταί. &c. Excurrunt enim
11366. anni, menses octo : &
Melam supra decem millium
annor. scripsisse præstare ausim,
si, ut solet, Herodotum fide bona
exscripsit.

*Lib. I. cap. IX. emendan-
te Pintiano.*

Pyramides: quarum maxima (tres namq. sunt) tricenum pedum lapidib. exstructæ quatuor frontibus octona soli iugera sua sede occupat.

vel, quæ fedit, occupat.

Ibidem.

Psammetichi opus La-
byrinthus, domos ter mil-
le, & regias duodecim per-
petuo parietis ambitu cō-
plexus, marmore exstruct⁹
ac tectus, vnū in se descen-
sum habet, intus pāne in-
numerabiles vias. &c.

* In numero discrepat Meta ab Herodoto, Strabone, & Plinio lib. XXXVI. cap. XII.

Lib.

κοντα ἔδοντων, ἴσοι καὶ αὐτῆς Αἰγυπτοῦ
τὸ ὠρεῖα θάλασσαν. κείται δὲ μακρὴ
ἢ λίμνη πρὸς βορέην τὴν καὶ νότον, ἐκ-
στα βάθος, τῇ βαθυτάτῃ αὐτῇ ἰου-
δαιτικὸν τόρυμος. ἐπὶ δὲ χειροποίη-
τὸς ἐστὶ καὶ ὄρυκτῇ, αὐτῇ δηλοῖ. ἐν γὰρ
μέσῃ τῇ λίμνῃ μέλισσαι καὶ ἑσάσι δύο
πυραμίδες, τὰ ὕδατος ὑπερέχουσαι
πεντήκοντα ὀργυαὶ ἑκατέρῃ. &c.

Ἐπὶ Α' υἱάσιος δὲ βασιλῆος λέγει
αἰγυπῖος, μέλισσαι δὲ τότε διδάμουν-
σαι καὶ τὰ ὑπὸ τῆ ποταμοῦ τῇ χώρῃ
γρόμματα, καὶ τὰ ὑπὸ τῇ χώρῃ τοῖσι
ἀνθρώποισι. καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ γινέ-
σθαι τὰς ἀπάσας τότε δις μυρίας τὰς
οἰκιστορίας.

Θ Α Λ Ε Ι Α ι.

Ἐπὶ κελύων σφι ἡγήσατο, ἀπ' ἧς
λουόμενοι, λιπαρώτεροι ἐγίνοντο,
κατὰ περ εἰ ἐλαίῃ εἴη. ὅζον δὲ ἀπ' αὐ-
τῆς, ὡς εἰδῶν. ἀδινὲς δὲ τὸ ὕδωρ τῆς
κρήνης ταύτης ἔστω δὴ τι ἕλερον ἔξω οἱ
κατὰ σκοποῖ, ὥστε μηδὲν οἰόντε ἔξω
ἀπ' αὐτῆς ὅτι πλέων, μήτε ξύλον, μήτε
τῶν ὅσα ξύλα ἔστι ἐλαφρότερα, ἀλλὰ
πάντα σφαια χωρεῖν ἐς εὐασόν. τὸ δὲ
ὕδωρ τῆς εἰς σφί ἔστι ἀλκιδέως οἰόντι
λέγεται, ὅτι τῆς ἀν' εἰς πύττω τὰ
πάντα χρωμαῖοι, μακροῖοι ὑπὸ τῇ
κρήνης δὲ ἀπαλλασσομένων, ἀγαθεῖν
σφίσι ἐς δις μυθήριον ἀνθρώπων, ἐν τα-
ύτῃς πάντες ἐν πείδησι χρωσθήσιν οἰδὶ-

Lib. I. cap. I X.

Mæris, aliquando cam-
pus, nūc lacus, viginti mil-
lia passuum in circuitu pa-
tens, altior quàm ad navi-
gandum magnis onustisq;
navibus satis est.

Ibidem.

Viginti millia vrbium
Amasi regnante habita-
runt, & nunc multas ha-
bitant.

* In quarum nominibus recen-
sendis diuersis abit ab Herodoto,
nescio quos autores secutus.

Lib. III. cap. X.

Apud Æthiopes plus
auri quàm æris (malè ha-
stenu, Persis) est. ideo
quod minus est, preciosius
censent. Ære exornantur;
auro vincula fontium fa-
bricant. Est lacus, quo per-
fusa corpora quasi vncta
pernitent. bibitur idem:
adeo est liquidus, & ad su-
stinenda quæ incidunt, aut
immittuntur infirmus, vt
folia etiam proximis deci-
fa frondibus, non innatan-
tia ferat, sed pectus & pe-
nitus

δα. ἐστὶ δὲ ἐν τούτοις τοῖσι αἰθίορσι
πάντων ὁ χαλκὸς σπανιότατος καὶ
πρωτότατος. θεησάμενοι δὲ καὶ τὸ δευ-
τερότερον, ἐβλήσαντο καὶ τὴν τῆς ἡλίου
λεγομένην ῥάπτειαν.

Ὁ δὲ ἄπις οὗτος ὁ ἑπαρκος γίνε-
ται ἐν βοῦς, ἥ τις ἀέτι οἶηται γίνεσθαι ἐς
γαστέρα ἄλλον βάλλινος γόνου. Αἰγυ-
πῖοι δὲ λέγουσι σέλας ἐπὶ τῷ βουὶ ἐν
τῷ οὐρανῷ κατέρχην, καὶ μὴν ἐν τούτῳ
τίκτειν τὸν ἄπιν. ἔχει δὲ ὁ μόχθος οὗτος
ὁ ἄπις καλοῦμαι σημήϊα τοιαῦτα. ἐὰν
μέγας ἐπὶ μὲν τῷ μετώπῳ λευκὸν
τετραγώνον φορέει. Ἐπὶ δὲ τῷ νώτου
αἰετὸν εἰκασμένον. ἐν δὲ τῇ ἐρῇ τὰς
τείχας διπλαῖ. ἐπὶ δὲ τῇ γλώσσῃ,
κάνθαρον.

Ἐν δὲ αὖν τῇ ἐρημίᾳ ταύτῃ καὶ τῇ
ψάμμῳ, γίνονται μύρμηκες, μεγάλα
ἔχοντες κυνῶν μὲν ἐλάσσονα, ἀλω-
πέκων δὲ μέγιστα. εἰσι γὰρ οὗτοι ἀντίων
καὶ ὡρεῖ βασιλεῖς τῶν περσέων ἐνθρό-
νουν θηροθύντες. εἰσι αὖν οἱ μύρμηκες
ποιδύμενοι οἰκιστὴν ὑπὸ γῆν, ἀναφο-
ρέουσι τὴν ψάμμον. κατὰ πτερ οἱ ἐν
τοῖσι ἔλλησι μύρμηκες καὶ τὸν ἄνθρωπον
τρώουσι. εἰσι δὲ καὶ τὸ εἶδος ὁμοιότα-
τοι εἰσι. ἡ δὲ ψάμμος ἡ ἀναφερομένη,
ὅστις χρυσίος, ἐπὶ δὲ ταύτῃ τὴν ψάμ-
μον ἐλλόνται ἐς τὴν ἐρημὸν οἱ ἱν-
δοί. ζούσα μὲν ἔκαστος καμήλας
ῥέει, &c.

nitus accipiat. Est locus,
apparatus epulis semper re-
fertus; & quibuscumque vesci
volentibus, licet: ἡλίου ῥά-
πτειαν appellant, & quæ
passim apposita sunt, affir-
mant innasci subinde di-
uinitus.

Lib. 1. cap. ix. de Aegypto.

Apis populorum omnium
numen est: bos niger, cer-
tis maculis insignis & cau-
dalinguaq; dissimilis alio-
rum: rarò nascitur, nec coi-
tu pecoris, ut aiunt, sed di-
uinitus & celesti igne con-
ceptus: Diesq. quo gigni-
tur, genti maximè festus.

*Lib. III. cap. VII. de
India.*

Alit formicas non mi-
nores maximis canibus,
quas more Gryphorum au-
rum penitus egestum cum
summa perniciæ attingen-
tium custodire comme-
morant.

Lib.

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ.

Τὰ δὲ κατ' ὑπερθεῖ θεὸς βορέων
 λέγουσι ἀνεμὸν τῷ ὑπερεῖκων ἢ χῶ-
 ρης, ἐκ οἷα τε εἶναι ἐπ' ὁρῶν ἑτέρω ἔτε
 ὁρᾶν ἔτε διεξίεναι ὑπὸ πτερῶν κερυ-
 μένων. Post: Περὶ δὲ τῷ πτερω-
 τῷ τῷ Σκυθῶν λέγουσι ἀνάπλεων εἶναι
 τὸν ἥερα καὶ τουτέων εἶνεκα ἐκ οἷα τε
 εἶναι ἔτε εἶδεν τὸ θεῶν ἢ ἡπείρου,
 ἔτε διεξίεναι τὴν δὲ ἔχω πρὸ αὐτῶν
 τὴν γῶμιν. τὰ κατ' ὑπερθεῖ ταύτης
 ἢ χῶρης, αἰετίνες, ἡλᾶσονι δὲ τῷ
 θεῶν ἢ τῷ χειμᾶνος, ὡς περ καὶ εἰκός.
 ἥδη ὧν ὅς τις ἀγρόθεν χόνα ἀδρῶν
 ἀπὸ πούσαν εἶδε. οἷα τὸ, λέγω. εἰκοί
 ἢ ἢ χιῶν πτεροῖσι, καὶ ὅτι τῷ χειμᾶνα
 τῶν ἐόντων τοῖσιν, ἀόκητα τὰ θεῶν
 βορέων ὅτι ἢ ἡπείρου ταύτης. τὰ ὧν
 πτερά εἰσάζοντες τὴν χόνα πύς σκυ-
 θας τὰ καὶ πύς περιόικας δοκέω λέγειν.

Τὸν ἡρακλέα δὲ εἶναι ἐν ἀνθρώποις μιζο-
 πάθειον πᾶσι ἐχθρὸν διφύεα. τῆς τὰ
 μὲν ἄνω ἀπὸ τῷ γλατέων εἶναι γυναι-
 κός. τὰ δὲ ἐνερθεῖ, ὄφις. Μοχ:

Τὴν δ' ἐπεὶ οἱ γηρομέτους πύς
 παῖδας ἀνδρωθῆναι, τὸ μὲν σφί ἐνό-
 ματα θέει. τῷ μὲν Ἀγάθυρον αὐ-
 τῶν. τῷ δὲ ἐπομῆρος, Γελωνόν. σκυθῶν
 δὲ τῷ νεωτάτῳ. Infra: Καὶ ἀπὸ μὲν
 Σκυθῶν τῷ ἡρακλέως γηράδης τὸς αἰε-
 βασιλῆας γηρομέτους σκυθῶν.

Ἀπὸ δὲ ὑλαῖας ἀνθρώπος οἰκέει
 σκυθῶν γεωργοί. τοὺς ἄλλους οἱ οἰκέον-
 τες ὅτι τῷ ὑπὸ πᾶσι παταμῶν καλέουσι.

Lib. 11. cap. 1. de Scy-
 thia Europæa.

Rhiphæis mōtibz (nam
 & huc illi pertinent) pro-
 xima cadentes assidue ni-
 ues adeo inuia efficiunt, ut
 ultra ne visum quidem in-
 tendentium admittant.

*Vbi f. legend. incedentium.

Et lib. 111. cap. v.

In Asiatico littore primi
 Hyperborei super Aquilo-
 nem Rhiphæosq; montes,
 sub ipso syderum cardine
 iacent.

Lib. 11. cap. 1.

Basilidis ab Hercule &
 Echidna generis principia
 sunt.

*Ergo male pro Echidna Laur.
 Valla Serpentina natura, reddi-
 dit: Mela βασιλῆας Basilidas
 gentem conuertit, aut alium au-
 ctorem secutus est. Strabo lib.
 vii. inter Sarmatas & Basileo-
 rum meminit: Ptolemaus quo-
 que βασιλικῆς περιήγας nomi-
 nat, qui & à Græcis βασιλῆες dicti,
 forte de latino Regis nomine fa-
 cta voce. Iosephus lib. 1. Iudaic.
 Antiquitatum cap. 7. Ἀθανά-
 ξης, ἀθανάξας ὡς οἱ τὸν βα-
 σιλῆα ὡς ἑλλήνων καλεῖται.

D. quoque Hierony. in Genesim:
 Aschanaz Græci Reginos
 vocant, Sarmatæ sunt.

βορυθνεΐται. σφέας δὲ αὐτοὺς ὀλ-
βιοπολίτας. ἔτι οὖν οἱ γεωργοὶ σκυ-
θαί νέμονται τὸ μὲν πρὸς τὴν ἑω, ἐπὶ
ῥεῖς ἡμέρας ὁδοῦ κατήκοντες ἐπὶ πο-
ταμὸν τῷ ἔνομα καὶ παννικαΐης.
Μετὰ δὲ τὸ ἔρημον ἀνδροφάλοι οἰκέεισι,
ἔθνος ἑὸν ἰδίον, καὶ οὐδαμῶς σκυθακόν.

Τὸ δὲ πρὸς τὴν ἑω καὶ γεωργῶν
σύντων σκυθῶν, διαβάει τὸν παννι-
καΐην ποταμὸν, νομάδες ἥδη σκυθαί
νέμονται, ἔτι πρὸς αἰετοὺς καὶ ἄν, ἔτι
αἰετοὺς. Μετὰ δὲ ἀνδροφάλοι οἰκέεισι,
ἔθνος ἑὸν ἰδίον, καὶ οὐδαμῶς σκυθακόν.
οἱ δὲ νο-
μάδες ἔτι τὸ πρὸς τὴν ἑω, ἡμερέων
πρὸς τὴν καὶ δέκα ὁδὸν νέμονται χαίριν,
κατατείνεσθαι ἐπὶ ποταμὸν Γέρρον.

Τὸ περιέεισι δὲ τοῖσι δούτερον
λάξιν ἔχοντες βεδίνοι γῆν νεμόμενοι
πᾶσαν δασύν ὕλην παντοῖαν. βεδίνων
δὲ κατὰ πρὸς πρὸς βορρῶν, ἔστι πρὸς
τὴν καὶ ἔρημος, ἔστι ἡμερέων ἐπὶ τὴν ὁδόν.
καὶ δὲ τὴν ἔρημον ἀποκλίναντι μάλ-
λον πρὸς ἀπὸ τὴν ἀνέμον, νέμον-
ται θυσαγαΐται. ἔθνος πολλὸν καὶ ἰδίον.
ζῶεισι δὲ ἀπὸ τὴν σιρῆς. σιρῆς δὲ τὴν
τοῖσι ἐν τοῖσι ἀντοῖσι τὸ ποιοῖσι κατοι-
κημένοισι εἰς, τοῖσι ἔνομα καὶ τῶν
ἰρῆς, καὶ ἔτι ἀπὸ τὴν ζῶντες.

nat. *Infra*: Vagi Nomades, pecorum pabula sequuntur: atque
ut illa pecori durant, ita hi statam sedem agunt.

Et lib. III. cap. v. Ad introeuntium dexteram Scythæ
Nomades, freti littoribus insident.

Fecundos pabulo, ad alia steriles nudosq. campos tenent
Budini: Geloni urbem ligneam habitant. Iuxta Thyffagetæ
Iuracæq. vastas silvas occupant alunturq. venando,

Lib. II. cap. I.

Colunt Georgi, exer-
centq. terras. Siluæ deinde
sunt, quas maximas hæ ter-
ræ ferūt, & Panticapes qui
Nomadas Georgosq. di-
sternat. Tum Borysthe-
nes gentem sui nominis
abluīt, inter Scythiæ am-
nes amœnissimus, turbidis
aliis, liquidissimus defluit:
placidior quàm cæteri, po-
tari pulcherrimus &c. qua-
draginta dierum spacio na-
vigabilis, secundum Bo-
rysthenida & Olbida Græ-
ca opida egreditur.

Lib. III. cap. VI. Contra
Scythæ sunt Androph-
goi & Sage, distincti regio-
ne, quia feris scater, inha-
bitabili.

* *Fortè Sacæ leg. ut infr.*

Lib. II. cap. I.

Siluæ deinde sunt, quas
maximas hæ terræ ferunt:
& Panticapes, qui Noma-
das Georgosq. disterni-

Lib. I. cap. XXII.

Οἰκίσαι ὑπώρειαν ἐρέωι ἐψηλῶν
 ἀνθρώποι λεγόμενοι εἶναι πάντες φα-
 λακροί, ἐκ γαστέρης γινόμενοι, καὶ ἔρσε-
 νες, καὶ θήλειαι ὁμοίως. καὶ σιμοί, καὶ
 γήρεια ἔχοντες μετ' ἄλλα. φωνὴν δὲ
 ἰδίην ἔχοντες. ἐοικῆσι δὲ χερσίωνοι σκυ-
 θικῇ. ὧς οὖν οἱ δὲ ἀπὸ δειδρέων. ποντι-
 κὸν μὲν ἔνομα τῷ δειδρέῳ ἀπ' ἑξ ὧ-
 σι. πορθατα γὰρ σφι ἐπὶ πολλά ἐστ. ἐ-
 γάρ τοι ἀνδραγαθία αἰνομαίαν ἔσθι. εἰ-
 σὶ δὲ δειδρέῳ δὲ ἔχαστος κατοικηται, καὶ
 μὲν χειμῶνα ἐπεὶ τὸ δένδρεον πορ-
 καλύψῃ πάλιν σεργαλὸν λακρόν. τὸ δὲ
 θέρος ἀνδρὶ πάλιν. τοῖσι τοῖς ἐδὲ ἐκ
 κείνῳ ἀνθρώπων. ἱεροὶ γὰρ λέγονται εἶναι. ἐδὲ
 τι ἀρτίον ὅπλον ἐκτέταται. καὶ τὸ μὲν
 τοῖσι πορθαταῖσι, εἰσι εἰς οἱ τὰς δια-
 φορὰς διαφέροντες. τὸ δὲ ὅς ἂν κα-
 ταφύων καταφύγοι ἐς τοῖσι, ὑπὸ
 ἐδὲ ἐκ ἀδικίας. ἔνομα δὲ σφι ὅτι
 Ἀργιπωαῖοι.

Τὸ μὲν πορθῶν τῷ φελακρῶν, ἱ-
 νώσεται ἀφ' ἐκείνης ὑπὸ Ἰσσηδόνων οἰ-
 κησόμενοι. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦτων τὸ κατ' ὕ-
 περθε Ἰσσηδόνες εἰσι οἱ λέγοντες μο-
 νοφάλλμοι ἀνθρώποι, καὶ χρυσο-
 φύλακες γρύπας εἶναι. καὶ ἔνομα ὅμως
 αὐτοὺς σκυθιστὶ ἀρμασπείας. ἀρμα γὰρ
 ἐν καλίσσι σκῆθαι. ἀπὸ δὲ τῷ φελακρῶν.

Deinde est regio, ditis admodū soli, inhabitabilis tamen,
 quia Gryphiscuum & pertinax ferarum genus aurum terra
 penitus egestum, mirē amant, mirēq; custodiunt: & sunt in-
 festi attingentibus. Hominū primi sunt Scythæ, Scytharum-
 que quæ singuli oculi esse dicuntur, Arimaspi. Ab iis Issedo-
 nes usque ad Mæotida.

Lib. I. cap. XXI.

Tum continuis rupibus
 late aspera & deserta regio
 ad Argippacos usque pro-
 mittitur. [His iustissimi
 mores.] Pro domibus ne-
 mora, alimenta bæccæ. Et
 maribus & feminis nuda
 sunt capita: Sacri itaq; ha-
 bentur, adeoq; ipsos nemo
 de tam feris gentibus vio-
 lat, ut aliis quoque ad eos
 confugisse pro asylo sit.

* Puto verba transposita: leg. q. His iustissimi mores: Sacri itaque habentur. Vel potius, cum præpostere collocata verba viderem, in eam coniecturam veni; ut credam reponendum His semi nares: vnde factum, ab imperitiis, His iustissimi mores. Herod. enim disertè σημειῶναι hoc loca vacat eodem narrandi ordine. Sed cur, Sacri itaque? an quia caluūium ob raritatem diuinum quid putabant? Vide Synesum. Sed vulgata non temere muto: nam de Issedonibus Herod. post: ἄλλως δὲ δικάσαι καὶ εἶποι λέγονται εἶναι.

Lib. II. cap. I.

Ibidem

Νόμοισι δὲ ἰσσηδόνες τοῖσι δὲ λείον-

Ἰχθυῶνται, ἐπειὶ ἀνδρὶ δαποθάγοι πα-
τήρ, οἱ ποροσηκοντες πάντες προσά-
γουσι πορβῶτα, καὶ ἐπὶ ταῦτα θύ-
σαντες καὶ κατὰ τὰ μόντες τὰ κρέα,
κατὰ τὰ μνοῦσι καὶ τὸν τῷ δεκομῆρου
τεθνηῶτα γενέα. ἀναμύξαντες δὲ πάν-
τα τὰ κρέα δαῖτα ποροθίνονται. τὸν
δὲ κεφαλὴν αὐτῷ ψιλῶσαντες καὶ ἐν-
καθήραντες δαποχρυσῶσι, καὶ ἐπὶ ταῖς
δαῖτα ἀγὰλματι χρεῶνται θυσίας με-
γάλας ἐπετείοις ἐπιτελέοντες. ποῶς
δὲ παρὶ τῷ ποῖος, κατὰ περ οἱ ἐλ-
ληνες τὰ χρεῖσια.

Πρῶτον δὲ τοῖς ὑπερβορείοις πέμ-
ψαι φερούσας τὰ ἱερὰ δύο κόρας, τὰς
ἐνομάζουσι δὴ λιοι ἐξ ὑπερχήντε καὶ
λαοδίκην. αἶμα δὲ αὐτοῖσι ἀσφαλείης
εἰνεκεν πέμψαι τοῖς ὑπερβορείοις ἡ
ἀσῶν ἀνδρας ἀέντε κομπύς, τοῖσι
οἱ νῦν ἀεφερέες καλέονται, πμας
μεγάλας ἐν δὴ λω ἔχοντες. ἐπεὶ δὲ
τοῖσι ὑπερβορείοις τοῖς δαποπεμφθέν-
τας ὁπίσω οὐκ ἀπονοσέειν, δεινὰ
ποιδυμῶν, εἰ σφέας αἰεὶ κατὰ λεί-
ψεται, ἀποσέλλοντας μὴ ἀποδέκεσθαι.
ἔτω δὲ φέροντας ἐς τοῖς ἔροις τὰ ἱερὰ,
ἐν δεδυμῶν ἐν πυρὶ καλὰ μὴ, τοῖς
πλησιοχώροις ἐπισκήπην, καλεῖοντας
προπέμπειν σφέας ἀπ' ἐωῦτ' ἐς ἄλλο
ἔθνος. καὶ ταῦτα μὴ ἔτω προπεμπό-
μενα ἀπὸ νῆεσσι λείεσι ἐς ἄλλον.

cipue colunt. Virgines ferebant eas, hospitibus gentium per an-
nos aliquot venerabiles, donec violata fide in proximis acco-
larum

Ibidem.

Issedones funera paren-
tum lati & victimis, ac fe-
sto coitu familiarium cele-
brant. Corpora ipsa lania-
ta, & cæcis pecorum visceri-
bus immista epulâdo con-
sumunt. Capita ubi fabre
expoliuere, pro poculis ge-
runt. Hæc sunt apud eos
ipsos pietatis vltima offi-
cia. Statim de Axiacis.

Pocula vt Issedones pa-
rentum, ita inimicissimo-
rum capitibus expoliunt.

Mela Lib. III. cap. v.

Hyperborei sacris ope-
rati, maximè Apollinis;
quorum primitias Delon
misisse initio per virgines
suas; deinde per populos
subinde tradentes vltorio-
ribus; moremque eum diu,
& donec vitio gentium te-
meratus est, seruasse refe-
runtur.

Plinius Lib. III. cap. XII.

Nec libet dubitare de
gente Hyperborea, cū tot
authores prodant, frugum
primitias solitos Delon
mittere Apollini, quæ præ-

larum finibus deponere sacra ea instituere, hique ad conterminos deferre, atq. ita Delo vsq. Mox & hoc ipsum exoleuit.

Ἰς εὐρος μὲν πεντάστωμος· μὲν δ' ἐ
Τύρης τε, καὶ Ὑπανίς, καὶ βοροσθένης,
καὶ πανηπικαπής καὶ ὑπακκυρίς, καὶ
γέρρος, καὶ τάναις· ῥέουσι γὰρ οἱ δὲ καὶ
τάδε. Ἰς εὐρος μὲν ἐὼν μέγιστος ποτα-
μῶν πάντων, τὴν ἡμεῖς ἴδμεν, ἴσος αἰεὶ
αὐτὸς ἐκινεῖται ῥέει καὶ θέρους καὶ χει-
μῶνος. ὡρῶτος δ' ἐπὶ τὸ ἄνω ἐσπέρης τῆς
ἐν τῇ σκυθικῇ ῥέων, καὶ τοῖον δὲ μέγ-
ιστος γέγονε, ποταμὸς καὶ ἄλλων ἐς αὐτὸν
ἐκιδιδόντων. εἰσὶ δὲ οἱ δὲ οἱ μέγαν αὐ-
τὸν ποιεῖν τε· δὲ μὲν γὰρ τῆς σκυθικῆς
χώρης, πέντε μὲν οἱ ῥέοντες. *Paullo
post*· ῥέει γὰρ δὴ δὲ παύσης τῆς ὑπώ-
πης ὁ Ἰς εὐρος, ἀρξάμενος ἐκ καλτῆς, οὗ
ἐξαίεται ὡρὸς ἡλίας δυσμέων μὲν κύνη-
τας οἰκέουσι τῆς ἐν τῇ ὑπώπῃ. ῥέων
δ' ἐδὲ παύσης τῆς ὑπώπης, ἐς τα-
πλάγια τὴν σκυθίαν ἐς βάλλῃ. Τούτων
ὧν τῆς καταλεχθέντων καὶ ἄλλων πολ-
λῶν συμβαλλομένων τὸ σφέτερον
ὑδωρ, γίνεται ὁ Ἰς εὐρος ποταμὸς μέγ-
ιστος· ἐπεὶ ὑδωρ γὰρ ἐν ὡρὸς ἐν συμβάλ-
λειν ὁ νεῖλος πλήθει ὀπικρυτεῖται· ἐς γὰρ
δὴ τέτον, ἔτε ποταμὸς, ἔτε κρήνη ἐ-
δεμίει ἐκιδιδύουσα, ἐς πληθὺς αἱ συμ-
βάλλεται οἱ.

Τεῖτος δ' ἐπ' ὑπανίς ποταμὸς ὁρμα-
ται μὲν ἐκ τῆς σκυθικῆς· ῥέει δ' ἐκ
λίμνης μεγάλης, τινὲς περὶ ἐξ νέμον
ἔπαισι ἀγριοὶ λαοκοί. καλεῖται δ'
ἡ λίμνη αὐτὴ ὀρθῶς, μήτηρ ὑπάνιος.

Lib. II. cap. I.

Callipidas Axiacaſq. ab
Iſtriciſ Tyra ſeparat: ſurgit
in Neuris. Qua exit, ſui
nominis opidum attingit.
At ille qui Scythiæ populos
à ſequētibus dirimit, aper-
tis in Germania fontibus,
alio quàm deſinit nomine,
exoritur. Nam per imma-
nia magnarum gentiũ diu
Danubius eſt. Deinde ali-
ter appellantibus accolis,
Iſter fit: acceptiſq; aliquot
amnibus ingens iam, & eo-
rum qui in noſtrum mare
decidunt tantũ Nilo mi-
nor: totidẽ quot ille oſtiis,
ſed tribus tenuibus, reli-
quis nauigabilibus effluit.

Lib. II. cap. I.

Callipidas Hypanis in-
cludit: ex grandi palude
oritur, quam Matrem eius
accolæ appellant: & diu
qualis natus eſt deſluit.
Tandem non longẽ à mari
ex paruo fonte, cui Exam-
peo cognomen eſt, adẽ
amaras aquas accipit, vt
ipſe quoq. iam ſui diſſimilis
& non dulcis hinc deſuat.

C

ἐκ ταύτης

ἐν ταύτης ὡν ἀνατέλλων ὁ ὕπανις ποταμὸς ῥέει. ὅπῃ μὲν πέντε ἡμέ-
ρων πλὸν βραχὺς καὶ ἱσχυρὸς ἔστι. ἀπὸ δὲ τούτου πρὸς θαλάσσης τεσσέ-
ρων ἡμερῶν πλὸν, πικρὸς δὲ ὡς. ἐκδιδότῃ δὲ ἐς αὐτὸν κρήνη πικρὴ ἔτω
δὴ τι εἶδους πικρῆ, ἢ μεγαθεῖς μικρῆ ἔστα, κινεῖ τὸν ὕπανιν, ἔντα
ποταμὸν ἐν ὀλίγοις μέλαν. ἐστὶ δὲ ἡ κρήνη αὐτὴ ἐν ἄροισι χώρης ἥ τε ἀρο-
τήρων σκυθίων καὶ ἀλαζόνων. ἔνομα δὲ τῇ κρήνῃ, καὶ ὅθεν ῥέει τῷ
χώρῳ, σκυθιστὶ μὲν, ἀμαξάμπεος. καὶ δὲ τῷ ἐγγλυῶν γλωσσῶν,
ἰραι ὁδοί.

Τοῖσι σκυθαῖς μήτε ἄστα, μήτε
τείχεα ἢ ἐκπυρρῶνα, ἀλλὰ φερένικοι
ἔοντες πάντες ἔωσι, ἱπποτοξόται,
ζῶντες τε μὴ ἀπ' ἀρόρων, ἀλλ' ἀπὸ
κτηνέων, οἰκήματα τέ σφι ἢ ὅπῃ ζώ-
γων.

Τῶν δὲ λοιπῶν βορουθένος ἔστι πο-
λυαρκέστατος, δὲ νομάστε καλλίστας
καὶ δινομιδесаτάς κτήνεσι παρέχε-
ται, ἰχθύας τε ἀΐσις διακειδὸν καὶ
πλείσις ὡν ἐδαῖ τε ἡδιστός ἔστι ῥέει τε
καθαρὸς ὡς δὲ δουροεῖσι σφόδρος
τε παρ' αὐτ' ἀΐσις γίνεῃ. ποίη τε, τῇ
ὃ σπεύει ἢ χώρῃ βαθυτάτῃ. ἄλλες τε
ὅπῃ τῷ στόματι αὐτῆς αὐτομάτῃ πύ-
γνυνται ἄπλετοι κήτεά τε μεγάλα
ἀνάνανθα, τὰ ἀντακάους καλέουσι,
παρέχει ἢ ὅτι χύσιν ἄλλα τε πολ-
λὰ θωυμάσαι ἄξιον. μέχρι μὲν ἰνὸ
γερρῆς χώρου, ἐς τὸν τεσσάρων ἡμερῶν
πλὸς ἔστι, γνωστικῶν ῥέων

*pulcherrimus. Alit latissima pabula, magnosque pisces, qui-
bus & optimus sapor, & nulla ossa sunt. Longe venit, igno-
ritusque ortus è fontibus, quadraginta dierum iter alueo stringit,
tantoque spacio nauigabilis, secundum Borysthenida & Ol-
bida, Græca opida egreditur.

Lib. I. cap. IIX.

Proximis nullæ quidem
vrbes : stata tamen domi-
cilia sunt quæ mapalia ap-
pellantur : victus asper &
immunditiis carens.

Et Lib. II cap. I.

Agathyrsi & Sauroma-
tæ ambiunt, quia pro sedi-
bus plaustra habent, dicti
ἀμαξόβ. τ.μ.

* Seneca. Hercule Furente, de
Fortuna. Intravit Scythia mul-
tiuagis domos, Et gentes patriis
sedibus hospitas.

Lib. II. cap. I.

Tum Borysthenes gen-
tem sui nominis abluit: in-
ter Scythiæ amnes amœ-
nissimus, turbidis aliis li-
quidissimus defluit: placi-
dior quàm ceteri, potari-
que

* Potari-

ὑπὸ βορέω ἀνέμῳ· τὸ δ' ἐκατύπερθε
 δι' ὧ· ῥέει ἀνθρώπων ἐδείς ἔχει φερέ-
 σαι. φαίνεται δ' ἐξ ἑων δι' ἐρήμῳ ἐς τῆς
 γεωργῶν τῆς σκυθίων τῶν χώρων.
 Ρόστραυλὸς· πέρην δ' ἐξ ἐξῆς δ' ἡμη-
 ῥος ὑπὸ τῶ ὕπανι βορυθενῖται κα-
 τίκνυνται.

Ἀγάλματα δ' ἐκὼς βωμῶν, καὶ
 πηκὲς ἐ νομίζουσι ποιεῖν πᾶσι ἀφ' ἡ.

Τῆς δ' ἐ γῆς τ' σκυθικῆς αἰνῶς ἀξύ-
 λα ἐξέσις, ὧ δ' ἐ σφι ἐς τῶν ἐψήσιν τῆς
 κρεῖν ἐξέδρηται· ἐπεὶ ὑποδέχεται
 τὰ ἱρήια γυμνάσι· τα ὅς ἐα τῆς κρεῖν.
 ἔπειτα δ' ἐς βάλλουςι, ἦν μὲν τυχω-
 σι ἔχοντες λέβητας ὅπη χωρίοις, καί-
 λιστα λευγαίσι κρητῆρσι προσήελες,
 χωρεῖς ἢ ὅπ πολλὰ μέλινας ἐς τούτοις
 ἐκβαλλόντες, ἐψήσιν ὑποκαίοντες τὰ
 ὅς ἐα τῆς ἱρήων καὶ ἔτω βούς τε ἑωυ-
 τὸν ἐξέλει καὶ τὰλλα ἱρήια ἑωυτὸ
 ἔχασον. Et infra: Ἐπὶ τέτου δ' ἡ τῆ
 ὄγκου ἀκινάκης σιδερεος ἰδρυται ἀρ-
 χαῖος ἐκάστοισι· καὶ τὸ ὅς τῆ Α' ῥνος
 τὸ ἀγάλμα. πύτω δ' ἐπὶ ἀκινάκει
 δυσίας ἐπιτεῖς φεραῖουσι φε-
 ράτων καὶ ἵππων καὶ δὴ καὶ τοῖς δ'
 ἐπ' αὐτῶν θυέσι ἢ πῆσι ἀλλοιοῖσι θεοῖ-
 σι. ὅσοις δ' ἀν τῆς πολέμιων ζυγῆ-
 σωσι, ὑπὸ τῆς ἐκαστὸν ἀνδρῶν ἀνδρα
 ἕνα θυέσι τρέπῳ ἐπὶ ὡνταῖς, ὧ καὶ
 τὰ φερέατα, ἀλλ' ἐπερείῳ.

Ἐπεὶ πὺν φεραῖων ἀνδρα κατα-
 βάλλῃ ἀνὴρ σκυθίας, τε αἵματος ἐμωί-

*Potariq. pulcherrimus] pota-
 riq. dulcissimus Melam scri-
 psisse ut credam, adducor Hero-
 dori auctoritate. Sic enim ille; τῆ
 μελάται ἡδίστος ἐστ.

Mela ibidem.

MARS omnium Deus.

Lib. II. cap. I. de
 Scythiis.

Pro simulachris enses
 & tentoria dedicant, ho-
 minesque pro victimis fe-
 riunt. Terræ latè patent,
 & ob excedentia ripas suas
 plerumque flumina, nus-
 quam non ad pabula ferti-
 les. Alicubi vsq. adeò ste-
 riles ad cetera, ut qui *ha-
 bitant, liquorum egentes
 ignes ossibus alant.

*Qui habitant] Si Herod. se-
 quitur, scripsit, ut qui sacrifi-
 cant. Erudius Lector arbitra-
 bitur.

Lib. II. cap. I.

Bella cædesq. amant:
 morsque est bellantibus,
 cruorem eius, quem pri-
 mum interemerint, ipsis è
 vulneribus ebibere. Ut
 quisque plures intereme-
 rit, ita apud eos habetur
 eximius. Ceterū expertem
 esse cædis inter opprobria
 vel maximum. Inter epu-
 las,

νει. ὅσοις δ' ἂν φονδύσῃ ἐν τῇ μάχῃ,
τουτέων τὰς κεφαλὰς ὑποφέρει τὰς
βασιλεί. ἀπενέκας μὲν γὰρ κεφαλῶν
τῆς λήθης μεταλαμβάνει πλὴν ἂν λά-
βωσι μὴ ἐρείκας δὲ, &c.

Mox, de pelle humana detracta.

Ὁς γὰρ ἂν πλείετα δέρματα χειρ-
μακτερά ἔχοι, ἀνὴρ ἀρίστος ὅστις κέλει-
ται. πολλοὶ δὲ αὐτέων ἐκ τῆς ὑπο-
δερμάτων, καὶ χλαίνας ἐπένδυσαι
ποιοῦσι, συρράπτοντες κατὰ περ-
βαίτας.

Πολλοὶ δὲ καὶ ὅλους ἀνδρας ἐκδεύ-
οντες, καὶ διατείναντες ὅττι ξύλων,
ἐπὶ ἵππων περὶ φέρονται. ταῦτα μὲν
δὴ ἔτω σφι νερόμισαι. αὐτὰς δὲ τὰς
κεφαλὰς, ἔτοι πάντων, ἀλλὰ τῆς
ἐχθίστων, ποιοῦσι τὰδε. ὑποκρίσας
ἐκαστος πᾶν τὸ ἐνερθεῖν τῆς ὀφρύων, ἐκ-
καθαίρει.

Ἀπὸ πάλαι δὲ τοῦ ἐριαντῆς ἐκάστου ἐνο-
μαρχίας ἐκαστος ἐν τῇ ἐωυτοῦ νομῷ
κινρὰ κρητῆρα οἴνου, ἅπ' ἧς πίνουσι
τῇ σκυθέων ὅσοις δὴ ἄνδρες πολέμιοι.
* ἀραιρημένοι ἔωσι. Τῶν δ' ἂν μὴ κα-
τερπασμένων ἢ τῆτο, ἐγένοντα τῶ οἴνου
τούτου, ἀλλ' ἡπικαμένοι ὑποκατέα. Ὁ
νεῖδος δὲ σφι ὅττι μέγιστον τῆτο.
ὅσοι δὲ ἂν αὐτῶν καὶ κατὰ πολλοὺς
ἀνδρας ἀναιρηκότες ἔωσι, ἔτοι δὲ σὺν
δύο κύλικας ἔχοντες, πίνουσι ὁμοῦ.

las, quot quisque interfe-
cerit referre, latissima &
frequentissima mentio: bi-
nisq; poculis, qui plurimos
retulere perpotatis, inter-
locantur: is honos præci-
pius est. Pocula ut Issedo-
nes parentum, ita inimicif-
simorum capitibus expo-
liunt. Apud Anthropo-
phagos ipsæ etiam epulæ
visceribus humanis appa-
rantur. Geloni hostiū cu-
tibus equos, seque velant:
illos, reliqui corporis, se,
capitum.

* Fortè in Mela leg. qui pluri-
mos retulere, perpotant. ut
interlocantur redundet, pro
quo Pintianus, interiungunt:
qua voce & Martialem vsum
nunc didici: & interiunctas
dexteras dixit Livius, quod Ma-
ro, & dextrā iungere dextræ.
Sed tamen vereor ut hic quadret.
Herodotus Erato: Σπαρτῆται
ἐπὶ αὖν ζωρότερον βέλων πίνειν,
ἐπικυδίζον λέγουσι.

* Pro ἀραιρημένοι, quod in Aldino
est, quo vsus sum, leg. censeo
ἀναιρημένοι.

Ὅρκια δὲ ποιοῦνται σκῦθαί ὧδε,
 πρὸς τοὺς ἀν' ποίεωνται ἐς κύλικα
 μεγάλῳ κρημίνῃ οἶνον ἐγχέαντες,
 αἷμα συμμίσχουσι τῷ τὰ ὅρκια ἁ-
 μομιζόμεν, τὴν φαντες ὑπέαπ, ἢ ὅταν
 ταμόντες μαχαίρῃ σμικρὴν τοῦ σώ-
 ματος. καὶ ἔπειτα δ' ἀποβάφαντες ἐς
 τὴν κύλικα ἀκινάκεια, καὶ οἷσους καὶ
 σάχαριν, καὶ ἀκόρητον. ἔπειτ' ἀνὰ ταῦ-
 τα ποίησιν, κατ' ὄχονται πολλὰ. καὶ
 ἔπειτα δ' ἀποπίνουσι αὐτοῖτε οἱ τὸ ὅρ-
 κιον ποιοῦμενοι, καὶ τῷ ἑπομιζόμεν οἱ
 πλείους ἀξιοί.

Οἱ δὲ βορυσθενῆται ἔτοι λέγουσι
 σφέας, αὐτοὺς εἶναι μισησίους.

Ἐστὶ μεταξὺ βορυσθενέος τε ποτα-
 μού, καὶ ὑπάνιος χῶρος, ἔνομα δ'
 ἔστι οἱ ὄξαμπαῖος, τὴν καὶ ὀλίγον τι
 πρὸς τὴν πόλιν μνήμην εἶχον, φά-
 μλος ἐν αὐτῷ κρυσθὴν ὕδατος πικρῆ
 εἶναι, ἀπὸ ἧς τὸ ὕδωρ δ' ἀπορρέον τὸ ὕδα-
 ριν ἀποτοῦ ποίει.

Θύεισι ταῦτοι μὲν τῇ παρ' ἑνὶ
 τοῖς τε ναυηγούς, καὶ τοῖς ἀν' λάβωσι
 ἐλλυμένων ἐπ' ἀναχθέντας. Τὴν δὲ
 δαίμονα ταύτην τῇ θύεισι, λέγουσι
 αὐτοὶ ταῦτοι ἰφίγενειαν τὴν ἀγα-
 μέμνονος εἶναι.

* Suprà Herodotus, corruptè fortasse Αμαζάμπων vocavit.

Ibidem Mela.

Tauri Iphigeniæ & Orestis aduentu
 maximè memorati: immanes sunt moribus, immanemq; fa-
 mam habent solere pro victimis aduenas cædere.

Ibidem Mela de iisdem.

Ne fœdera quidem in-
 cruenta sunt. Sauciant se
 qui paciscuntur. exem-
 ptumq; sanguinem,*vbi
 permiscuere, degustant.
 Id putant manus fidei
 pignus certissimum.

* Vbi permiscuere J Credo
 scripsisse Melam, vbi vino per-
 miscuere Herodoti auctorita-
 tem secutus.

Lib. I. cap. I. de

Borysthene fl.

Secundum Borysthene-
 da & Olbida Græca opida
 egreditur.

Lib. II. cap. I.

Callipidas Hypanis in-
 cludit: ex grandi palude
 oritur, quam Matrem eius
 accolæ appellant, & diu
 qualis natus est defluit.

Tandem non longè à ma-
 ri ex paruo fonte, cui*Ex-
 ampeo cognomen est,
 aded amaras aquas accipit,
 ut ipse quoque iam sui dif-
 similis, & non dulcis hinc
 defluat.

Κινδυνόβησι δὲ οἱ ἄνθρωποι ἔπει
νύκτι, γόητες ἔχοντες λείπονται ὑπὸ σκυ-
θίων καὶ ἐλλήνων ἥδη ἐν τῇ σκυθικῇ
κατοικημένων, ὡς ἕτερος ἐκαστος ἀπαξ ἑ-
νευρῶν ἑκάστος, λύκος γίνεται ἡμέρας ὀλί-
γας, καὶ αὐτοὺς ὀπίσσω ἐς τὸ αὐτὸ κατί-
σαται. ἐμὲ μὲν νυκτὶ ταῦτα λέγοντες ἐ-
πειθοῦσι. λέγουσι δὲ ἐδὲν ἦσαν, καὶ
ὁμνύουσι δὲ λέγοντες. ἀνδροφάγοι δὲ
ἀγριώτατα πάντων ἀνθρώπων ἔχου-
σι ἡδεα, ἔτε δὲ νυν νομίζοντες, ἔτε νό-
μος ἐδὲν ἡγεμόνιοι νομάδες δὲ εἰσὶ
ἐδὲν ἡγεμόνιοι τῇ σκυθικῇ ὁμοίον·
γλῶσσαν δὲ ἰδίαν. μετὰ γὰρ χλαῖνοι δὲ
εἴματα μὲν μέλανα φορέουσι πάντες,
ἀπὸ ὧν καὶ τὰς ἐπωνυμίας ἔχουσι. ἀν-
δροφάγοι δὲ μόνον τούτων νόμοις
δὲ σκυθικοὶσι ἡγεύονται.

Οὐνομα δὲ τῇ πόλει ἐστὶ γελωνός. τῇ
δὲ τείχεος μέγας καὶ λον ἔχουσιν, ἔτι ἡ-
κοντα σταδίων ἐστὶ. ὑψηλὸν δὲ καὶ πᾶν
ξύλινον. καὶ οἰκίαι αὐτῶν ξύλιναι, καὶ
τὰ ἱερά. ἐστὶ γὰρ δὴ αὐτῶν ἐλληνικῶν
θεῶν ἱερά, ἐλληνικῶς κατεσκευασμένα
ἀγάλμασι τε καὶ βωμοῖσι, καὶ νηοῖσι
ξύλινοις. Ὑπὸ μὲντοι ἐλλήνων
καλέονται καὶ οἱ βεδῖνοι, Γελωνοί, ἐκ
ὁρθῶς καλεόμενοι ἢ δὲ χάρη σφέων
πάντα ἐστὶ δασέα ἰδοῦσι παντοῖα. ἐν
δὲ τῇ ἰδοῦ τῇ πλείστη ἐστὶ λίμνη μεγά-
λη τε καὶ πολλή, καὶ ἑλός, καὶ κάλα-
μος περὶ αὐτήν.

Lib. II. cap. I.

Apud Anthropophagos
ipsæ etiam epulæ viscerib.
humanis apparantur. Me-
lanclænis atra vestis, & ex
ea nomen. Neuris statum
*singulis tempus est, quo,
si velint, in lupos, iterum-
que in eos qui fuere, mu-
tentur.

* Credo leg. statum singulis
annis tempus est. *Græce, ὡς
ἔπος ἐκαστοῦ.*

Lib. I. cap. XXI.

Regna Amazonum fe-
cundos pabulo ad alia ste-
riles, nudosque campos te-
nēt Budini, Geloni urbem
ligneam habitant.

Ibidem

Τὰ αὖτ' ἡγάμων ἦν ἀμαζόνων ὧς
 δέσφει διακίεσθαι. ἡ γαμύεται παρθέ-
 ρος ἐδ' μὴν, ὡρὶν αὖ τῶν πελεμίων ἀν-
 δρα ὀποκτείνει. αἱ δ' ἐπνεες αὐτέων καὶ
 πελοπαῖσι γινεσθαι ὡρὶν γήμαθαι, οὐ
 δυνάμεναι τὸν τόμον ἐκπλήσσαι.

Τυνάικας δὲ τορμίζοντες πλῆλ' ἔ-
 χεν νασαμώνων ἕκαστος, ὅτι κοινοὶ
 αὐτέων τὴν μίξιν ποιοῦνται, ἔστω
 ὡδ' ἀπλησίῳ, τῷ καὶ μεσασγέται,
 ἑσπεῖαν σκύμπενα φερύσσων) μίσ-
 γονται. ὡρῶν δὲ γαμύοντος νασά-
 μανος ἀνδρὲς νόμος ἔστι τὴν νύμφην
 νυκτὶ τῇ ὡρῶν δ' ἐπ' αὐτῶν διεξελ-
 θεῖν ἥν δ' αὐτομόνων μιστρομένην ἥν
 δὲ ὡς ἕκαστος οἱ μυχθῇ, διδούσθαι ὅσον τὸ
 αὐτῇ ἔχει φερόμενος ὅς οἱ οἴκου. ὅρκοι
 δὲ καὶ μαρκῇ χρεῶνται πηλὴ δὲ. ὁ-
 νύσιν μὲν πρὸς παρὰ σφίσι ἀνδρας δι-
 καιοτάτους καὶ ἀρίστους λεγομένους γενέ-
 σθαι πύτοις, ἥν τι μὲν ἀπὸ μέρους
 μαρτυροῦν) δὲ ὅτι ἥν φερόντων φοι-
 τήσαντες τὰ σήματα. καὶ κατενέαμε-
 νοι ὅτι ηὐτακοιμέωνται. τὸ δ' αὖ ἰδοίεν
 τῇ ἑλπίδι ἐνέωνιον, πύτω χρεῶνται.

cum munere aducnerint: & tum cum plurimis concubuisse
 maximum decus: in reliquum pudicitia insignis est.

* Herodotus hac omnia cura exceptionem tribuit Nasamonibus populis Αὐγι-
 σίων: nihil Augilis. Vbi fort. Αὐγίλων leg. ex Stephano περὶ πολέων. Mela Αὐ-
 σίων videtur legisse: verum enim Ausenses: nisi forte Aufchilenses rel Aufchi-
 lentes leg. cuiquam videatur. Quem Αἰγίλας vocat Halicarn. puto ex Pom-
 ponio Αἰγίλας scrib. ut ex ambiguitate literarum i. & u. in corrupta lingua Græ-
 cæ pronunciatione natum mendum appareat. De his inf. Quos vero τοὺς προγόνοισι
 Herod.

Ibidem.

Feminae nubunt: verum
 ut nobiles habeantur, non
 in ætate modus est. Nisi
 quæ hostem interemere,
 virgines manent.

Lib. 1. cap. viii.

Quod singulis aliquot si-
 mul coniuges: & plures ob
 id liberi agnatiq; sunt nus-
 quam pauci degunt. Post:
 Apud Ausenses nulli certa
 vxor est. Ex his qui tam
 confuso parentum coitu
 passim incertiq; nascuntur,
 quos pro suis alant, formæ
 similitudine agnoscunt.

Augile Manes tantum Deos
 putant. per eos deierant:
 eos ut oracula consulunt,
 precati q; quæ volunt, ubi
 tumultis incubuere, pro re-
 sponsis ferunt somnia.

Feminis eorum sollemne
 est, nocte, qua nubunt,
 omnium stupro patere, qui

cum plurimis concubuisse

Herod. Manes Mela reddidit. Plinius lib. v. cap. vii. inferos exscripsit: non rectè mea sententia. Mortuos enim intelligit maiores & parentes Augylarum, ἀνδρας δικαιοτάτους καὶ ἀρίστους λεγομένους γένηας. Aesculapio sic incubabant antiqui. vide Strabonem, & Plautum Curcul.

Τουτέων δὲ κατ' ὑπερθε πρὸς νότον ἀνεμὸν, ἐν τῇ θηριώδει οἰκέεισι *Γαράμαντες, οἱ πάντα ἀνδρωπον φούρουσι, καὶ παντὸς ὁμιλίω. καὶ ἔτε ὅπλων ἐκτέα) ἀρήϊον ἐδέν, ἔτε ἀμύνεας ἑπιστάται. ἔτι μὲν δὲ κατ' ὑπερθε οἰκέεισι νασαμώνων.

Εἰς δὲ τὸν πόλεμον, σφραγῶν καταγαίων δόρας φορέουσι περὶ βλήματα

[Μάκα.†]

Διὰ δὲ αὐτὰν κίνυψ ποταμὸς ῥέων ἐν λόφῳ καλεμῆς χαλκῶν, ἐς θαλάσσαν ἐκδιδοί.

tes esse audierant: De Gamphasantibus verò nunquam in mentem ne per somnium quidem venerat. Eadem enim Mela & ex eo Plinius lib. v. cap. vii. & Martianus Capella lib. vi.

Ἀραβες καὶ θρεδῶν δόρας, ἀντὶ θωράκων καὶ ἀσπίδων ἐπεφύκτοντο. Ibidem.

Primores sagis velantur: vulgus bestiarum pecudumq; pellibus. Lib. i. cap. vii. Ultra est Dea opidum, & Cinyps fluuius per vberima arua decidens.

Οὗτοι δὲ καὶ οἱ μάχλυνες πύριζ τὴν τριτωνίδα λίμνῃ οἰκέεισι. τὸ μέσον δὲ σφίς ἐρεῖλει ὁ ξίτων. καὶ οἱ μὲν μάχλυνες τὰ ὀπίσω νομέεισι τῇ κεφαλῇ. οἱ δὲ Αὐσῆς τὰ ἐμπροσθεν. ὁρτὴ δὲ ἐναυσίη ἀθηναίης. αἱ παρθένοι αὐτῆς δίχα διαστᾶσαι μάχονται πρὸς ἀλλήλους λίθοις τε καὶ ξύλοις, τῇ αὐθιγενεὶ θεῷ λέγουσι τὰ πάτρια ὑποτελέειν τῷ ἀθηναίῳ καλέουσι. Cris virginum inter se decertantium celebrant.

Mela lib. i. cap. viii.

Nudi sunt Gamphasantes, armorumq; omnium ignari: nec vitare sciunt tela nec iacere: ideoque obuios fugiunt, neq. aliarum quàm quibus idem ingenij est, aut congressus, aut colloquia patiuntur.

*Equidem in Herod. Γαμφάσαντες non Γαράμαντες leg. contenderim, & locum ab indoctis libraris corruptum, qui Garaman-

† Iulius Pollux lib. i. Onomast.

Lib. i. cap. vii.

Super hunc Syrtim ingens palus: amnem Tritona recipit: ipsa Tritonis: vnde & Mineræ cognomen inditum est, vt incolæ arbitrantur ibi genita. faciuntque ei fabulæ aliquam fidem, quòd quem natalem eius putant, ludicris virginum inter se decertantium celebrant.

Lib.

τας δὲ ἀποθησκέσας παρθένοισι ἐν
τῷ τρεφύματι τοῦ παρθένου κα-
λέσσι. τὴν δὲ ἀθηναίην φασὶ ποσὶ
δέωνος εἶναι θυγάτηρα, καὶ τὴν ἑπιωνί-
δος λίμνης καὶ μιν μεμαθείσάνη τῷ
πατρὶ δοῦναι ἑαυτὴν τῷ Διὶ. ἢ δὲ Δία
ἑαυτῷ μιν ποιήσασθαι θυγατέρα ταύ-
τα μὲν λέγουσι.

Μίξιν δὲ ὀπίκεινον τῇ γυναικῶν
παιδίον, ἔτε στωικέοντες, κτηνηδόν
τε μισγόμενοι. ἔπειαν δὲ γυναῖκα τὸ
παιδίον ἀδρόν γενέσθαι, συμφοιτέου-
σι ἐστ' αὐτὸ οἱ ἀνδρες εἶπου μνηός, καὶ
* τῷ ἀνδρὶ τῇ ἀνδρῶν τὸ παιδίον,
τύπτου πατρὸς νομίζεται.

Πρῶτοι μὲν ἀπὸ θεσέων οὗτοι δέκα
ἡμερέων ὁδοῦ ἀμυμώνιοι, ἔχοντες τὸ
ἰεὺς ἀπὸ τῆς θεαίης διός. καὶ γὰρ τὸ ἐν
θήβησι, ὡς καὶ πορσερὸν εἰρηταί μοι,
κειο πορσερὸν τὸ διὸς τ' ὡγαλμα
ἔστι. τυγχάνει δὲ καὶ ἀλλοῖ σφι ὕδωρ
κρηναῖον εἶναι τὸ πᾶν μὲν ὁρθεῖν γίνε-
ται χλιαρὸν ἀγροῆς δὲ πληθύσεως ψυ-
χεύουσιν. μεσαμβρίη τε ἔστι, καὶ τὸ
καρπὰ γίνεσθαι ψυχρόν. τῆνικαὐτα δὲ
ἀρδρουσι τοὺς κήποις. ἀποκλινομένης
δὲ τῆς ἡμέρας, ὕψεται τὸ ψυχρὸν, ἐς
ἃ δέεται τε ὁ ἥλιος, καὶ τὸ ὕδωρ γίνε-
ται χλιαρὸν. ὅππῃ δὲ μάλλον ἰούεις τὸ θερ-
μὸν, ἐς μέσας νύκτας πελαγίζει. τῇ
νικαῦτα δὲ ζεεῖ ἀμβολάδην. παρέρχονται τε μέσαι νύκτες, καὶ ψύχεται
μέχρι ἐς ἡμέραν. ὅππῃ κλησὶν δὲ αὐτὴ ἡ κρήνη καλεῖται ἡλίου.

Ἐπειτα ἀλλὰ κολωνός, καὶ ἀνδραποιοί κέκοι ἐν αὐτῇ, τοῖσι ἔνομα Γα-
εῖμαντες ἔστι ἔθνος μέγα ἰχυράς, ἐν τοῖσι καὶ οἱ ὀπαθονόμοι βόες γίνονται.

Lib. I. cap. VIII.

Apud Aulenses nulli certa vxor
est, Ex his qui tam confuso pa-
rentum coitu passim incertiq. na-
scuntur, quos pro suis alant, formę
similitudine agnoscunt. Et sup.
Quod singulis aliquot simul con-
iuges, & plures ob id liberi agna-
tique sunt, nusquam pauci degunt.

* *Lais*. Vallis reddidit: apud quem vi-
rum habitare sustinet. Male. Ex
Mela discere poterat verendum, cui for-
ma similis fuerit. Mox in Herod. Al-
fino: παρατείνεσα ὑπὲρ θεαίων τῶν
ἀγροπίων ἐπὶ ἡρακλῆας σκλας: pro
mendo sum esse, leg. qz. ἀπὸ θεαίων.

Ibidem.

Ad Catathmon Cyrenaica
prouincia est, in eaque sunt Am-
monis oraculum, fidei incluta: &
fons quem Solis appellant. Fons
media nocte feruet, mox & paul-
latim tepescens, fit luce frigidus:
tūc vt Sol surgit ita frigidior: sub-
inde per Meridiē maximē riger.
Sumit deinde tepores iterum, &
prima nocte calidus, atque vt illa
procedit, ita calidior. Rursus cūm
est media, perferuet.

* De Ammonis oraculo Plinius lib. V. cap.
X. & lib. VI. ca. XXIX. De fonte Solis
ibidem lib. & cap. V. & lib. II. cap.
CIII. & Arrianum de gestis Alexandri
immo: Lucretius lib. VI. & Strabo lib.
XVII. Geograph.

ὁ παρθενόμορι δὲ δὴ τὸ δεῖ εἰπὶ. τὰ κέ-
 ρεα ἔχουσι κεκυφότερα ἐς τὸ ἔμωροθιν.
 δὴ τὸ πτό ἀναχωρόντες νέμον,)
 ἐς γὰρ τὸ ἔμωροθιν ἐκ οἰοῖτε εἰπὶ,
 παρὲς βαλλόντων ἐς τὴν γῆν τῶν κε-
 ρέων. ἄλλο δὲ ἐδὲν δὴ φέρεται τῶν ἄλ-
 λων βοῶν, ὅτι μὴ τὸ καὶ τὸ δέρμα ἐς
 παχύτητα, καὶ εἰς τὴν. Μοχ: σιτέον-
 ται δὲ οἱ βωγλοδυταὶ ὄφεις, καὶ σαύ-
 ρεις, καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἐρπετῶν. γλῶ-
 σσαι δὲ ἐδὲ μὴ ἄλλῃ παρὰ μότων νε-
 νομίσασιν, ἀλλὰ τεύχεσιν, κατὰ περ
 αἱ κυκτερίδες. ὅπου δὲ Γαραμάντων
 δι' ἁλλήων δὲ καὶ ἡμερέων ὁδοῦ, ἄλλος
 ἀλός τε κολωνός, ὃ ὕδωρ καὶ ἀνθρώ-
 ποι παρ' αὐτὸν οἰκέουσι, τοῖσι ἔνομα ἔστι
 ἄτλαντες. οἱ ἀνάνυμοι εἰσι μόνον ἀν-
 θρώπων, τῶν ἡμεῖς ἰδμεν. ἀλέσι μὲν
 γὰρ σφί ἐστι Ἄτλαντες ἔνομα, ἐν δὲ
 ἐκαστῷ αὐτέων ἔνομα ἐδὲν κέεται. ἔ-
 τοι τῶν ἡλίων ὑπερβαλλόντι κατὰ ῥῶν-
 ται, καὶ παρὲς τοῦτοισι πάντα τὰ αἰ-
 γρὰ λοιδορόνται, ὅτι σφέας καίων
 ὁπζίβει, αὐτοὺς τε τοῖς ἀνθρώποις, καὶ
 τὴν γῆν αὐτέων.

Εἴχε) δὲ τὸ ἀλός πύτου ἔρος τῶν
 ἔνομα ἄτλας. ἐπὶ δὲ σενὸν καὶ κυκλο-
 τερὲς πάντι. ὕψηλόν δὲ ἔπε δὴ π λέ-
 γεται, ὡς τὰς κορυφαὶ αὐτῶν ἐκ οἰάτε
 εἶ) ἰδέσθ. ἐδέκοτε γὰρ αὐταὶ ὑπολεί-
 πειν ἔφρα ἔτε θέρους, ἔτε χειμῶνος.
 τὸ κίονα τοῦ οὐρανῶν λέγασιν οἱ ὅτι
 χαίρει εἶ). ὅτι τὸ τοῦ τῶν ἔρος οἱ ἀν-
 θρώποι ἐπὶ τῶν νομῶν ἐγείνοντο. κα-

Lib. I. cap. V. π. 1.

Ex his qui ultra deserta esse me-
 morantur Atlantes Solem exe-
 crantur, & dum oritur & dū oc-
 cidit, ut ipsis agrisque pestiferum.
 * Nomina singuli non habent.

Troglodytae nullarum opum do-
 mini, strident magis quam lo-
 quuntur. Specus subeunt, alun-
 turque serpentibus. Apud * Ga-
 ramantas etiam armenta sunt,
 eaque obliqua ceruice pascuntur.
 Nam pronis directa in humum
 cornua efficiunt.

* Nomina singuli non habent.]

Herodot. ἀλέσι μὲν γὰρ σφί ἐστι Ἀ-
 τλαντες ἔνομα. id est universis enim,
 vel confertis nomen est Atlantes. Valla sol-
 lemne illud suū servat, & pro ἀλέσι ἀλῶν
 legit, & tales insulse reddidi: quo nihil
 alijs.

* Pinitanus totum hunc locum ex Herod.
 & Plinio lib. XI. cap. XXXVII & lib.
 IX. cap. de bubus, restituit auxilij:

Specus subeunt alunturque ser-
 pentibus. Armenta habent, quæ
 obliqua ceruice pascuntur: nam
 pronis directa in humum cornua
 efficiunt. Apud Garamantas
 etiam armenta sunt, quæ retrō
 ambulancia pascuntur. Apud
 Ausenses nulli certa vxor. &c.

Lib. III. cap. XI.

In arenis mons est Atlas, dense
 confurgens: verum incisus vndiq.
 rupibus præceps, inuius, & quo
 magis surgit, exilior. Qui, quod
 altius quam conspici potest, usq.
 in nubila erigitur, cælum & side-
 ra non tangere modò vertice, sed
 sustinere quoque dictus est.

* Vsq.

λέοντα γδ δὴ Ἀτλαντες, λέγονται δὲ
εἶτε ἐμψυχον εἰδέν σπτεύεσθαι, εἶτε ἐνύ-
πνια ὄραν.

De Gygantibus loquens.

Μιλπουύται δ' ἰδὼν πάντες εἴποι, καὶ
πιθηκοφάγουσι. οἱ δ' ἐσφι ἄφθουνοι,
ὅσοι ἐν τοῖσι κῆρεσι γίνονται.

Τ Ε Ρ Ψ Ι Χ Ο Ρ Η.

Οἱ φοίνικες εἴποι οἱ σὺν καὶ δ' ἄλλοι
ἐπικόρυθροι, ᾧ ἔσαν οἱ γερυραῖοι, ἄλ-
λά τε πολλὰ, οἰκήσαντες ταύτῃ τῷ
χώρῳ ἐσῆμαρον διδασκαλία ἐς τοὺς
ἐλλήνας, ὃ δὴ καὶ γραμματεῖα, ἐκ ἐόν-
τα πρὶν ἑλθῆναι, ὡς ἐμοὶ δοκέει. παρὰ
τα μὲν, τοῖσι καὶ ἄπαντες χρέωνται φοί-
νικας.

Π Ο Λ Τ Μ Ν Ι Α.

Οὗ δ' ἐκατ' ἤπειρον στρατὸς πρὸς
ἡῶτε καὶ ἡλίκ' ἀνατολάς ἐποίετο τῷ
ὁδὸν δ' ἔτι χειρσονήσου, ἐν δεξιῇ μὲν
ἔχων τὴν Ἑλλήν τ' ἄφρον τῆς ἀθάμαντος,
ἐν ἀριστερῇ δ' ἐκαρδίην πόλιν, δ' ἔτι μέ-
σης δ' ἐπορεύμενος πόλιος, τῇ ἑνομα-
τι γὰν ἐὼν Ἀγορῇ, ἐνθόσῃ δ' ἐκάμ-
πων, τὸν κόλπον τὸν Μέλανα καλεό-
μενον, καὶ μέλανα ποταμὸν, ἐκ ἀντι-
χρόντα τότε τῇ στρατῇ τὸ ῥέεθρον ἀλλ'
ἐπιπλέοντα. τῶν τὸν ποταμὸν δ' ἔ-
βαλ', ἀπ' ἐκείνου κόλπου ἔπος τὸ ἐπ' ὠ-
νυμίῳ ἔχει, ἥτε πρὸς ἐσπέρῳ, αἰνόν-
τε πόλιν αἰολίδα καὶ σεντορίδα λίμνην
παρ' ἐξίων, ἐς δ' ἀπὸν ἐς δ' ὁρίσκον.
Οὗ δ' ὁρίσκος ἐστὶ τῆς θρηήκης αἰγια-
λὸς τε καὶ πεδίον μέγα. δ' ἔτι δ' ἐπ' αὐτῇ
ῥέει ποταμὸς μέγας, ἔβρεχεν ἐπ' αὐτῇ
χόρτε ἐδεδμητο βασιλῆϊον, τῶν τὸ δὴ

27
* Vsq. in nubila erigitur] Fortè eri-
gi ex Herod. leg. non nemo existimabit.

Et lib. I. cap. VIII.

Atlantes nomina singuli non
habent: Non vescuntur animali-
bus, neque illis in quiete qualia
cæteris mortalibus visere datur.

Mela lib. II. cap. I. de Agathyrsis.

Ora artusque pingunt: ut qui-
que maioribus præstant, ita ma-
gis vel minus: Cæterum iisdem
omnes notis, & sic ut ablui ne-
queant.

Et lib. III. cap. V. I. de Britannis.

Incertum ob decorem, an quid
aliud, vitro corpora infecti.

Mela Libro I. cap. XII.

Phœnicem illustrare Phœ-
nices, sollers hominum genus, &
ad belli pacisq. munia eximium.
Litteras & literarum operas, alias-
que etiam artes; marinauib. ad-
ire, classe configere, imperitare
gentibus: regnum præliumque
commenti.

Lib. I. cap. II.

Ex fluuiο quem accipit Melas
dictus: duas vrbes amplectitur,
Alopeconesum & in altero Isthmi
littore sitam Cardiam. Eximia est
Aenos, ab Aenea profugo condi-
ta. Circa Hebrū Cicones, Trans-
eundem Doriscos, vbi Xer-
xē copias suas, quia numero non
poterat, *spacio mensum ferunt.
Deinde promontorium Serrium,
ex quo canentem Orphea, secuta
narrantur nemora, & Zone.

* Spacio mensum ferunt] Sic et
Plinius lib. III. cap. XI. Natur. Hi-
storia. In numero immane quantum distre-

δορείκος κέκλιται, καὶ περισέων φρε-
ρῇ ἐν αὐτῷ κατεσκήκει ὑπὸ δαρείου ὅς
ἐμείνου τοῦ χρόνου ἐπεΐτε ὅτῃ σιύθας
ἐστρατεύετο. ἐδοξε αὖν τῷ Ξέρξῃ ὁ χῶ-
ρος (ἔ) ὀπισθέσθους ἐνδεχτάξαι τὴν καὶ
ὅξαριθμῆσαι τὸν ἑσπεῖον καὶ ἐποίησε
ταῦτα. τὰς μὲν δὴ νέας τὰς πάσας
ἀπκομδύας ἐς δορείκον, οἱ ναυάρχῃ,
κελεύσαντες Ξέρξῃ, ἐς τὸν αἰμαλὸν
τὸν περσικήα δορείσκῳ ἐκόμισαν. ἐν
τῷ Σάλντῃ σαμοθρήνῃ πεπόλισται
πόλις, καὶ Ζώνη. τελευταία δὲ αὐτῆς
Σέρρειον, ἀκρηόνομασῆ. ὁ δὲ χῶρος
ἔτος τὸ παλαιὸν ἦν κινόνων. ἐς τὸν τὴν
αἰμαλὸν καταχρόντες τὰς νέας ἀνέ-
ψυχον ἀνεκλύσαντες, ὁ δὲ ἐν τῷ δο-
ρείσκῳ τῶν τὸν χρόνον τῆς στρατῆς
ἀριθμὸν ἐποίησε. ὅσον μὲν νῦν ἔχα-
σοι παρῆχον πλήθους ἀριθμὸν, ἐκ ἔχου
εἶπα τὸ ἄρκεῖς, ἐξ δὲ λέγει) πορὸς ἐ-
δαμῶν ἀνδρῶπων, σύμπαντες δὲ τῆς
στρατῆς τῆς περὶ τὸν πλῆθος, ἐβδμή-
κοντα καὶ ἑκατὸν μυριάδες. ἐξηρηθμή-
θησαν δὲ τὸν δὲ τὸν ἔθρονον. σμυνῆζοντο
ἐς ἑνα χῶρον μυριάδα ἀνδρῶπων,
καὶ σμυνῆζαντες ταύτῃ ὡς μάλιστα
εἶχον, περιέγραψαν ἑσώθεν κύκλον.
περιέγραψαντες δὲ καὶ ἀπέντες τοὺς μυ-
ρείους, αἰμασὶν περιέβαλον καὶ τὸν
κύκλον, ὅς ἂν ἴσῃ ἀνδρῶν ἐς τὸν
ὁμφαλόν. ταύτην δὲ ποιήσαντες, ἄλ-
λας ἐστρέβαζον ἐς τὸ περιεκοδομημέ-
νον, μέχρις ἐπὶ πάντας τέσσαρ τῶν ἔθ-
ων ὅξαριθμῆσαν.

pant Historici. Valla in Herod. venit, centū
& septuaginta myriades, id est, decies septie,
centena millia. 1700000. Vide Diodorum
Siculum lib. xi. Biblioth. Isocratem Pana-
thenaico, & Plinium lib. xxxij. cap. x. Lu-
stius lib. ij. Historiarum Philippicarum Epi-
tome. Xerxes septingenta millia de
regno armauerat, & trecenta mil-
lia de auxiliis: ut non immeritò
proditum sit, flumina ab exercitu
eius siccata, Graciamq. omnem
vix capere exercitum potuisse:
Naues quoq. decies centum mil-
lia numero habuisse dicitur, Caes.
de Sala Mela extremo lib. 111.

Recensens exercitum Xerxis.

Τέτους δὲ ἑσπας Σκύθας ἀμυρῆς
Σάλας ἐκάλειον. οἱ δὲ Πέρσαι πάντας
ταύς Σκύθας καλέουσι Σάλας.

Mela Lib. III. cap. v.

Scythici populi, fere omnes in
vnum Sacæ (sic leg.) appellati. &
cap. vi. Scythæ sunt Androphā-
goi, & Sacæ, definiti regione, quā
feris scatet, inhabitabili.

ΟΤΡΑΝΙΑ.

De Atheniensium classe ad Salaminem con-
tra Xerxem.

Ἐς Πάγωνας τὸν
Τροίς νηῶν λεγόμενα πορῆρητο συλλέγει.

Mela lib. II. cap. III.

Tröezenij fide societatis Atticæ
illustres: portus Saronicus & Sche-
nitas & Pagonus.

* Leg. igitur Pogonus per quartam vo-
calem, ut Græcis Πάγων. Dici sane non
potest, quā multa in auctorib. antiquis loca
in integrum restitui possent, si ad Græcos fon-
tes longe uberrimos, unde fluxerunt, refe-
rantur. Vellem idem in Cicōne, & Plī-
nio alij absolvisent. quorum alterum ab H.
Stephano inchoatum; alterum à Ioach. Pe-
riorio promissum tantum, laboris fortasse
magnitudine utriq. deterius, imperfectum
iacet.